

PROP DE VOSALTRES

Autenticitat i exigència

Benvolguts diocesans:

Sempre he pensat que tots els éssers humans estan convençuts que les seves obres són beneficioses per a ells mateixos i redunden en bé cap als altres. Segurament planificar el mal no està en el pensament de les persones corrents amb les quals vivim. Només els malvats, que ens semblen molt llunyans, són capaços de transformar el designi amorós de Déu sobre la humanitat. A això ho anomenem pecat, al trencament que fa l'ésser humà amb Déu i amb el proïsme per, diguem, rebutjar al primer i tractar de dominar o aniquilar al segon. Els cristians sabem que som pecadors tot i que la gràcia de Déu és molt més forta que les nostres febleses i, contínuament, ens ofereix el perdó. Aquest es dona amb el penediment i l'intent clar d'esmenar allò negatiu i millorar el propi comportament.

El primer pas de l'autenticitat busca la correspondència clara entre la fe i l'actuació. O també entre les conviccions més íntimes i les actituds cap als altres. No és fàcil l'itinerari que cadascú pot traçar en aquest sentit. El mateix sant Pau ens ho advertia parlant de si mateix: «No entenc què faig, perquè no faig allò que vull, sinó allò que detesto» (Rm 7,15). Quan ens passa una cosa d'aquesta a nosaltres, quedem sorpresos i tendim a dues reaccions, la perplexitat, no pot ser, o cap al desànim, no puc arribar a ser millor.

En aquest camp de joc al cristià se li exigeix alguna cosa més. La comprensió de l'altre per sobre

de les diferències ideològiques o culturals, l'acceptació del semblant més enllà de les diverses cosmovisions que presenti, l'amor incondicional a tot ésser humà malgrat el rebuig i les incomprendiments dels altres.

En les converses de la nostra vida ordinària, amb els articles de premsa o en les opinions d'alguns tertulians es demana sempre el compliment just de les grans realitats socials que algunes vegades es poden convertir en utopies: la llibertat, el diàleg, la justícia, la democràcia, la interculturalitat i un llarg etcètera. Ningú és capaç de posar en dubte la bondat de la proposta. Tots volem viure amb plena llibertat, apel·lem constantment al diàleg, exigim que la justícia sigui aplicada amb total equitat, valorem la dignitat de l'ésser humà independentment de la seva raça, cultura o religió... i tantes altres aspiracions que només amb enumerar-les ens esglaiem.

Gairebé ningú discuteix aquests grans desitjos de la humanitat actual. Sobretot quan els exigim als altres, quan no ens comprometem massa o no perdem res personal en la seva aplicació. De vegades la nostra posició descompromesa fa que les paraules es converteixin en pura xerrameca o en sons buits de contingut o en acusacions directes contra persones i institucions. Semblem jutges amb les sentències firmades.

Els cristians necessitem exigir-nos molt més. Contemplar la creu de Crist, escoltar la seva paraula i seguir els seus passos, ens obliga a reformular la nostra crítica o la nostra denúncia.

No podem exigir llibertat, diàleg o justícia només a les autoritats de la nostra societat o a la gent de l'entorn familiar si som incapaços de escoltar serena, de l'acceptació incondicional o l'amor sense límits cap als altres. Demanar diàleg i seleccionar de manera interessada a les persones que intervenen per la seva proximitat ideològica, cultural o religiosa té visos de buscar més aviat l'enfrontament o el rebuig. Exigir llibertat per a tothom i mantenir la nostra posició personal de domini, sona a cinisme. Ens pot passar a tots. Però convé saber que està a les antípodes de l'amor de Crist.

Amb la meua benedicció i afecte.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Conferència sobre espiritualitat

La Casa de l'Església va acollir fa uns dies una conferència impartida pel sacerdot Àngel Moreno Sancho, prevere de la Diòcesi de Sigüenza-Guadalajara i director del centre d'espiritualitat de Buenafuente del Sistol. Àngel Moreno va reflexionar sobre l'Església actual a partir del passatge bíblic de la travessia del Llac de Galilea. Moreno va explicar que aquest és un element que ens ha d'ajudar als cristians a veure que sempre hi ha sortida, que és el moment en què Déu actua i ens fa veure el seu poder. Moreno va afegir que el Pas del Mar Roig, la sortida de la presó de Pere o la sortida de la presó de Pau, són passatges que tenen la mateixa dinàmica, són moments durs on no es

veu sortida. Això passa a la tardor i acaba en el moment de l'aurora, com el dia de la mort i resurrecció de Jesús. D'aquesta manera Moreno va dir que en l'Església estem vivim un moment dur, que moltes vegades no veiem sortida, «però ara és moment de veure l'esperança en Déu, ja que és el moment de la seva actuació». Per cloure, el prevere va explicar la seva experiència durant 50 anys a la comarca de l'Alcàrria i com va néixer a poc a poc un lloc de pregària i d'ajuda a la població de l'Espanya buidada. Aquest va ser un acte d'aquest mossèn a la nostra ciutat aprofitant que va dirigir els exercicis espirituals dels preveres de la diòcesi l'última setmana de gener.

CERCA DE VOSOTROS

Autenticidad
y exigencia

Queridos diocesanos:

Siempre he pensado que todos los seres humanos están convencidos de que su obrar es beneficioso para ellos mismos y redundan en bien hacia los demás. Seguramente planificar el mal no está en las mentes de las personas corrientes con las que convivimos. Sólo los malvados, que nos parecen muy lejanos, son capaces de trastornar el designio amoroso de Dios sobre la humanidad. A eso llamamos pecado, a la ruptura que hace el ser humano con Dios y con el prójimo para, digamos, rechazar al primero y tratar de dominar o aniquilar al segundo. Los cristianos nos sabemos todos pecadores aunque la gracia de Dios es mucho más fuerte que nuestras faltas y, continuamente, nos ofrece el perdón. Este se da con el arrepentimiento y el intento claro de enmendar lo negativo y mejorar el propio comportamiento.

El primer paso de la autenticidad busca la correspondencia clara entre la fe y la actuación. O también entre las convicciones más íntimas y las actitudes hacia los demás. No es fácil el itinerario que cada uno puede trazar en ese sentido. El mismo san Pablo nos lo advertía hablando de sí mismo: «No entiendo mi comportamiento, pues no hago lo que quiero, sino que hago lo que aborrezco» (Rm 7,15). Cuando algo de esto nos ocurre a nosotros, quedamos sorprendidos y tendemos a dos reacciones, la perplejidad, no puede ser, o hacia la desazón, no puedo llegar a ser mejor.

En ese campo de juego al cristiano se le exige algo más. La comprensión del otro por encima de las diferencias ideológicas o culturales, la aceptación del semejante más allá de las diversas cosmovisiones que presente, el amor incondicional a todo ser humano a pesar de los rechazos e incomprensiones de los demás.

En las conversaciones de nuestra vida ordinaria, en los artículos de prensa o en las opiniones de algunos tertulianos se pide siempre el cumplimiento justo de las grandes realidades sociales que algunas veces se pueden convertir en utopías: la libertad, el diálogo, la justicia, la democracia, la interculturalidad y un largo etcétera. Nadie es capaz de poner en duda la bondad de la propuesta. Todos queremos vivir con entera libertad, apelamos constantemente al diálogo, exigimos que la justicia sea aplicada con total equidad, valoramos la dignidad del ser humano independientemente de su raza, cultura o religión... y tantas otras aspiraciones que sólo con enumerarlas nos sobrecogen.

Casi nadie discute estos grandes deseos de la humanidad actual. Sobre todo cuando los exigimos a los otros, cuando no nos comprometemos en demasía o no perdemos nada personal en su aplicación. A veces nuestra posición descomprometida hace que las palabras se conviertan en pura palabrería o en sonidos vacíos de contenido o en acusaciones directas contra personas e instituciones. Parecemos jueces con las sentencias firmadas.

Los cristianos necesitamos exigirnos mucho más. Contemplar la cruz de Cristo, escuchar su palabra y seguir sus pasos, nos obliga a reformular nuestra crítica o nuestra denuncia. No podemos exigir libertad, diálogo o justicia sólo a las autoridades de nuestra sociedad o a la gente del entorno familiar si somos incapaces de la escucha serena, de la aceptación incondicional o el amor sin límites hacia los demás. Pedir diálogo y seleccionar de manera interesada a los intervinientes por su proximidad ideológica, cultural o religiosa tiene visos de buscar más bien el enfrentamiento o el rechazo. Exigir libertad para todos y mantener nuestra posición personal de dominio, suena a cinismo. Nos puede pasar a todos. Pero conviene saber que está en las antípodas del amor de Cristo.

Con mi bendición y afecto.

† **Salvador Giménez Valls**
Obispo de Lleida

«A l'escola cada dia vivim
moltes situacions de llum,
de joia i d'esperança»

La directora del col·legi Episcopal, **Antonieta Mateus**, ens explica en aquesta entrevista com el centre afronta els reptes de l'educació.

Quins reptes creus que té l'escola actualment?

Educar cada alumne, tal com és, col·laborant, en el cas dels menors d'edat, amb la seva família, per viure en el nostre món. En un moment de canvi profund de societat els acompanyem per a que descobriixin criteris per a ser persones felices, solidàries amb els altres, i compromeses en la millora del seu entorn. Considerem que en cadascun hi ha immenses potencialitats de creativitat i d'innovació per fer front als desafiaments que tenim davant. El futur és per a ells i elles, en són els protagonistes.

Com es pot millorar la coordinació amb la família?

Des de la confiança mútua. Escola i família cerquem el millor per a cada infant i per això, cadascú des del seu àmbit tenim objectius que es complementen. En la família es posen les bases: els nens i les nenes que se senten estimats i valorats tenen uns bons fonaments per a descobrir com viure en societat. En l'escola els pares tenen totes les portes obertes i actuen també coordinadament a través de l'AMPA.

Com introduïm el testimoni de Jesús a l'aula?

Sabem què en Jesús, Déu ens diu com estima cada ser humà, com està al nostre costat sempre, com tenim el seu Esperit i això és una magnífica experiència. L'escola cristiana, des del respecte per totes les conviccions i creences, dona a conèixer Jesús perquè sabent què diu i què fa, puguem ser, si ho volem, els seus amics. A l'aula es fa present com a llum

i referència pel que fa a la relació amb els altres, com a model quan cal demanar perdó, com a força per canviar i ser millors.

Explica'ns un signe d'esperança que hagis viscut recentment a la teva escola.

Cada dia vivim moltes situacions de llum, de joia, d'esperança: l'entusiasme d'un equip d'adolescents que, gratuïtament, preparen les proves Cangur (de matemàtiques) amb els seus professors per a que tot estigui a punt quan vinguin d'altres escoles a l'espai habilitat per rebre'ls; la tendresa d'una professora amb un nen amb dificultats adaptant el que fa a la seva classe per a que sigui cada vegada més autònom; l'alegria d'uns adolescents i uns monitors de l'Epis Esplai que se'n van el cap de setmana a la muntanya... per viure de manera diferent el lleure...

Com us prepareu per al proper curs?

Tenim un projecte d'educació engrescador, un equip de mestres, professors i personal no docent que creuen en l'ideari de l'Episcopal, i treballem per a oferir el que som i fem a aquells que vulguin compartir amb nosaltres l'acció educativa.

Vetlles nocturnes del Santíssim
a la parròquia de Sant Pere

La parròquia de Sant Pere de Lleida acull una vegada al mes, el primer dissabte, les vetlles nocturnes del Santíssim que comencen a les 10 de la nit. El moviment d'Adoració Nocturna de Lleida ha programat les vetlles d'aquest any per al 8 de març, 4 d'abril, 2 de maig, 6 de juny, 4 de juliol, 1 d'agost, 5 de setembre, 3 d'octubre, 7 de novembre i 5 de desembre. També ha convocat unes vetlles

extraordinàries el Dijous Sant (se celebra a Sant Llorenç), el 13 de juny (Corpus Christi) i l'1 de novembre. L'adoració nocturna està estesa per tot el món.

Els assistents en aquestes vetlles mensuals amb Jesús Sagrat es retroben amb Déu i amb ells mateixos creient, esperant i estimant per unir-se en la pregària a tota l'Església.

AGENDA

- ▶ **Diumenge, 1 de març.** A les 17 h, Via Crucis al Sant Crist de Balaguer. Organitza l'Arxiprestat Seu Vella.
- ▶ **Dijous, 5 de març.** A les 19.30 h, Vetlla de pregària amb motiu de la Jornada de la Dona Treballadora a les 19.30 h a l'IREL. Organitza: Pastoral Obrera.
- ▶ **Divendres, 6 i dissabte, 7 de març.** XV Jornades de filosofia moderna. Divendres tarda (de 18 a 21 h) i dissabte matí (de 10 a 14 h). Aula Magna de l'IEI.

Les persones interessades han d'omplir la butlleta d'inscripció que trobaran a la web de l'IEI. Coordinador: Josep M. Forné. Organitza secció de Filosofia de l'IEI.

▶ **Dissabte, 7 de març.** A les 22 h, Vetlla d'Adoració al Santíssim Sagrat. Parròquia de Sant Pere.

▶ **Diumenge, 8 de març. Segon diumenge de Quaresma.** A les 12 h, el bisbe Salvador presideix la missa a la Catedral.

X Trobada de Blaus a la Catedral

Prop d'un centenar de nenes i joves, que porten el nom de Blau, es van donar cita el matí de la festa de la Candelera a la Catedral de Lleida per celebrar la seva festivitat.

La trobada va començar amb la presentació i imposició de les túniques i creus de fusta a les primeres components dels Petits Cantors Mare de Déu del Blau de la Catedral de Lleida. Tot seguit, el bisbe Salvador Giménez va beneir les candeles, per presidir a continuació l'Eucaristia. En la seva homilia el Bisbe va donar quatre consells als fidels: complir la llei de Déu, com ho va fer Maria; mantenir l'esperança en Déu; no deixar de venerar Maria; i col·laborar amb les entitats i institucions d'Església que tenen cura dels més necessitats de la societat. Finalitzada la celebració i mentre els Petits Cantors canta-

ven els *Goigs a la Mare de Déu del Blau*, es va celebrar l'ofrena de llum i flors a càrrec de les Blaus pel passadís central fins arribar al presbiteri, fins a la imatge de la seva patrona.

La festa de la Mare de Déu del Blau ha estat organitzada per l'enti-

tat Blaus Lleida, que aplega a nenes i dones que porten el nom de Blau.

La festa va cloure a la tarda amb el concert solidari «Blaus Sons», a benefici de Càritas, a càrrec de l'Orquestra Ensemble UdL, Coral Unicorn i Coral Sícoris.

REFLEXIONS

La darrera temptació de Crist

Amb aquest títol, Martin Scorsese fa uns anys va rodar una pel·lícula sobre Jesús. És impactant el monòleg final de Jesús a la creu, amb el tema de l'angoixa pel possible abandó del Pare: «Déu meu, Déu meu, per què m'heu abandonat?»

Deixant apart la fantasia del guionista de la pel·lícula —en Paul Schrader— el fet és que ens trobem davant la darrera vegada que Jesús era temptat i possiblement la més dura. Durant la seva vida, el diable l'assetjà repetidament: deixar-se portar pels qui cercaven un messianisme polític, utilitzar en benefici propi la seva condició divina, el cansament o la decepció provocat per la manca de comprensió dels deixebles, la por davant el sofriment de la passió... podien haver estat temptacions de Jesús.

Tot just iniciat el seu ministeri apostòlic, els sinòptics recullen tres temptacions de Jesús, durant la seva estada en el desert, després del baptisme.

1. S'acosta el diable: «*Si ets fill de Déu...*». En quin to deuria dir el temptador aquestes paraules? Amb incredulitat, amb aires de burla o amb afany provocador: que Jesús faci ús de la seva condició divina per satisfer la fam?

«*L'home no viu només de pa...*», respon Jesús. No viurà cercant el seu propi interès. No serà un Messies egoista.

Multiplicarà els pans quan vegi passar fam als pobres. Ell, en canvi, s'alimentarà de la Paraula viva de Déu.

2. «*Si ets fill de Déu...*» li repeteix el temptador des del pinacle del Temple. Proposa a Jesús una entrada gloriosa a Jerusalem baixant del cel com un Messies gloriós. La protecció de Déu està assegurada. Els àngels en tindran cura.

Però Jesús no serà un Messies triomfador. No vol posar Déu al servei de la seva glòria. No hi haurà senyals del cel. Solament signes per a curar els malalts.

3. Encara una tercera temptació dalt d'una muntanya alta, albirant tots els reialmes de la terra.

Jesús reacciona amb fermesa: «*Ves-te'n d'aquí, Satanàs*». No ha vingut al món per a dominar sinó per a servir els qui viuen oprimits. No serà un Messies dominador sinó servidor. El regne de Déu no s'imposa amb poder sinó que s'ofereix amb amor. I afegeix com un advertiment per a tots els qui vulguin seguir-lo: «*Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a Ell tot sol.*»

Aquestes temptacions venien de fora. La de la creu neix en el seu interior i fa posar en dubte tota la seva obra redemptora. Però Jesús, superant l'humà sentiment d'abandó i decaïment, reafirma la confiança en el Pare: «*Pare, confio el meu alè a les vostres mans*». Tot s'ha acomplert.

Mn. Ramon Sàrries

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

2. ■ **Dilluns** (lit. hores: 1a setm.) [Lv 19,1-2.11-18 / Sl 18 / Mt 25,31-46]. Sant Lluci, bisbe; santa Genara, mr.; santa Agnès de Praga o de Bohèmia, rel. franciscana.

3. ■ **Dimarts** [Is 55,10-11 / Sl 33 / Mt 6,7-15]. Sant Medir, pagès mr. barceloní; sant Ermenter (o Emeteri) i sant Celdoni (o Celoni), soldats mrs. a Calahorra; santa Màrcia, vg. i mr.

4. ■ **Dimecres** [Jn 3,1-10 / Sl 50 / Lc 11,29-32]. Sant Casimir (1458-1484), príncep polonès; sant Lluci I,

papa (romà, 253-254) i mr.; sants Nèstor, Eteri, Arcadi, Capító, bisbes i mrs.

5. ■ **Dijous** [Est 14,1.3-5.12-14 / Sl 137 / Mt 7,7-12]. Mare de Déu d'Àfrica; sant Focas, mr.; sant Josep Joan de la Creu, rel. franciscà; santa Olívia, vg. i mr.; sant Luperc, mr.

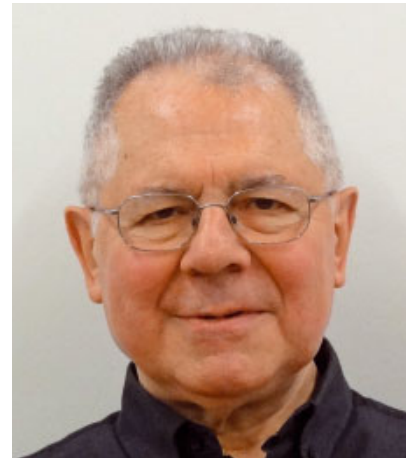
6. ■ **Divendres** [Ez 18,21-28 / Sl 129 / Mt 5,20-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Oleguer (†1137), bisbe de Barcelona i de la Tarragona reconquerida; sant Virgili, bisbe; santa Coleta Boylet (†1447), vg. reformadora clarissa.

7. ■ **Dissabte** [Dt 26,16-19 / Sl 118 / Mt 5,43-48]. Santa Perpètua i la seva serventa Felicitat, mrs. a Cartago (203); sant Teòfil, bisbe.

8. ■ **Diumenge vinent**, II de Quaresma (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Gn 12,1-4a / Sl 32 / 2Tm 1,8b-10 / Mt 17,1-9]. Sant Joan de Déu (1495-1550), religiós portuguès, fundador a Granada de l'Orde Hospitalària (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

25 ANYS CPT

«Hem de posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense»

P. BERNABÉ DALMAU, OSB

El P. Bernabé Dalmau, osb, monjo de Montserrat i membre de la Delegació de Pastoral Sagramental i Litúrgia de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, fou participant al Concili Provincial Tarraconense.

«**Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense? De quina manera es va sentir l'acció de l'Esperit durant el Concili?**»

En tres moments. El primer en la iniciativa que tingueren els bisbes de convocar-lo, fruit d'un profund discerniment. El segon durant l'etapa preparatòria, en què centenars de fidels de cada diòcesi respongueren els qüestionaris prèviament elaborats. El tercer, en la celebració mateixa.

«**En quin dels quatre temes majors va intervenir més?**»

Vaig intervenir en el segon tema, que tractava de la Paraula de Déu i els sacraments, com a relator amb l'assessorament del Dr. Armand Puig i del P. José Aldazabal. Dintre el context del Concili va passar una mica de puntetes, perquè els altres tres temes eren més importants i suscitaven major interès.

«**La societat ha experimentat canvis exponencials en 25 anys. Cal un nou Concili Provincial Tarraconense?**»

Una prèvia: per logística i per legislació actuals és impossible un Concili Ecumènic de les característiques del Vaticà II i un Concili Provincial com el nostre de 1995. Hem de ser realistes i posar-nos a aplicar molts punts pendents del Concili Tarraconense.

Diumenge I de Quaresma (A)

COMENTARI

«No permeteu que caiguem en la temptació»

Temptació-pecat: aquest pot ser el resum de les lectures d'avui. La primera ens presenta Adam i Eva al jardí de l'Edèn al mig del qual hi havia l'arbre del coneixement del bé i del mal. Déu els havia prohibit de menjar d'aquest arbre, sota pena de mort, però l'home i la dona en van menjar, fent cas de la *serp*, del temptador: *No moríreu pas! Déu sap que, si un dia en menjàveu, se us obririen els ulls i... coneixeríeu el bé i el mal.* En van menjar i s'obriren a tots dos els ulls. Tenia raó la serp? Però el resultat és molt diferent del que esperaven: *Llavors s'adonaren que anaven nus: és la nuesa radical, la nuesa, d'una naturalesa feble, la nuesa sobretot del pecat. Ara s'adona que ha pecat. Cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars* en un intent va de cobrir la seva nuesa, però aquesta és molt més profunda.

En canvi Jesús a l'evangeli surt victoriós del temptador que se li acostava i li diu: *Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.* La resposta de Jesús és clara: *L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.* Després el diable li diu: *Si ets Fill de Déu tira't daltabaix.* Però Jesús contesta: *No temptis els Senyor, el teu Déu.* I a la tercera temptació: *Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores, Jesús, ferm, li replica: Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol.* Jesús rebutja fer servir la seva realitat de Fill de Déu per aconseguir avantatges materials: el pa, l'aplaudiment de la gent, el poder, el tenir, el consumisme, l'orgull. I sempre amb la Paraula de Déu: escoltant-la i fent-ne cas, tot el contrari d'Adam i Eva. Per això sant Pau subratlla: *Així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol, tots els homes són absolts i obtenen la vida.* La desobediència a Déu porta a la mort, l'obediència a la Paraula de Déu a la vida, a la felicitat. La temptació és inevitable; caure en la temptació, no, com ens ho demostra Jesús, sempre i quan l'home visqui de la Paraula de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 2,7-9;3,1-7)

El Senyor-Déu modelà l'home amb pols de la terra, li bufà a la cara per fer-li entrar un alè de vida, i es convertí en un ésser animat. Llavors el Senyor-Déu plantà un jardí a Edèn, a la regió d'orient, i va posar-hi l'home que havia modelat. El Senyor-Déu va fer néixer de la terra fèrtil totes les varietats d'arbres que fan goig de veure i donen fruits gustosos. Al mig del jardí hi havia l'arbre de la vida i l'arbre del coneixement del bé i del mal. La serp era el més astut de tots els animals que el Senyor-Déu havia fet. Digué, doncs, a la dona: «Així Déu us ha dit que no mengueu dels fruits de cap arbre del jardí?» La dona li respongué: «Podem menjar dels fruits de tots els arbres del jardí, però dels fruits de l'arbre que hi ha al mig, Déu ha dit que no en mengem ni els toquem, perquè moriríem.» La serp digué a la dona: «No moríreu pas! Déu sap que si un dia en menjàveu se us obririen els ulls i seríeu iguals que els àngels: coneixeríeu el bé i el mal.» La dona, veient que el fruit de l'arbre era bo per a menjar, que donava gust de veure i que era temptador això d'adquirir coneixement, en collí i en menjà; en donà també al seu marit, que en menjà com ella, i se'ls obriren a tots dos els ulls. Llavors s'adonaren que anaven nus i cosiren fulles de figuera per fer-se'n faldars.

► Salm responsorial (50)

R. *Compadieu-vos de nosaltres, Senyor, perquè hem pecat.*

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-19) (Versió abreujada)

Germans, per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots els homes, donat que tots van pecar. Així, doncs, si per haver fallat aquell tot sol va impedir la mort per culpa d'ell, amb molt més motiu els qui reben aquesta sobreabundància de gràcia i el do generós que els fa justos viuran i regnaran gràcies a un de sol, que és Jesucrist. Per tant, així com per haver fallat un sol home es va estendre a tots la condemna, també per haver estat just un de sol tots els homes són absolts i obtenen la vida; així com, per haver desobeït aquell home sol, els altres van esdevenir pecadors, també per haver obeït un de sol, esdevindran justos els altres.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 4,1-11)

En aquell temps, l'Esperit conduí Jesús al desert perquè el diable el temptés. Feia quaranta dies i quaranta nits que dejunava, i quedà extenuat de fam. El temptador se li acostà i li digué: «Si ets Fill de Déu, digues que aquestes pedres es tornin pans.» Jesús li respongué: «Diu l'Escriptura: "L'home no viu només de pa; viu de tota paraula que surt de la boca de Déu".» Llavors el diable se l'enduu a la ciutat santa, el deixa dalt la cornisa del temple i li diu: «Si ets Fill de Déu, tira't daltabaix; l'Escriptura diu: "Ha donat ordre als seus àngels que et duguin a les palmes de les mans, perquè els teus peus no ensopeguin amb les pedres".» Jesús li contesta: «També diu l'Escriptura: "No temptis el Senyor, el teu Déu".» Després el diable se l'enduu dalt una muntanya altíssima, li fa veure tots els reialmes del món i la seva glòria i li diu: «Tot això t'ho donaré si et prosternes i m'adores.» Llavors li diu Jesús: «Ves-te'n d'aquí, Satanàs! L'Escriptura diu: "Adora el Senyor, el teu Déu, dona culte a ell tot sol".» Llavors el diable el deixà estar, i vingueren uns àngels per proveir-lo.

► Lectura del llibre del Gènesi (Gén 2,7-9;3,1-7)

El Señor Dios modeló al hombre del polvo del suelo e insufló en su nariz aliento de vida; y el hombre se convirtió en ser vivo. Luego el Señor Dios plantó un jardín en Edén, hacia oriente, y colocó en él al hombre que había modelado. El Señor Dios hizo brotar del suelo toda clase de árboles hermosos para la vista y buenos para comer; además, el árbol de la vida en mitad del jardín, y el árbol del conocimiento del bien y el mal. La serpiente era más astuta que las demás bestias del campo que el Señor había hecho. Y dijo a la mujer: «¿Conque Dios os ha dicho que no comáis de ningún árbol del jardín?». La mujer contestó a la serpiente: «Podemos comer los frutos de los árboles del jardín; pero del fruto del árbol que está en mitad del jardín nos ha dicho Dios: "No comáis de él ni lo toquéis, de lo contrario moriréis"». La serpiente replicó a la mujer: «No, no moriréis; es que Dios sabe que el día en que comáis de él, se os abrirán los ojos, y seréis como Dios en el conocimiento del bien y el mal». Entonces la mujer se dio cuenta de que el árbol era bueno de comer, atrayente a los ojos y deseable para lograr inteligencia; así que tomó de su fruto y comió. Luego se lo dio a su marido, que también comió. Se le abrieron los ojos a los dos y descubrieron que estaban desnudos; y entrelazaron hojas de higuera y se las ciñeron.

► Salmo responsorial (50)

R. *Misericordia, Señor, hemos pecado.*

► Lectura de la carta de san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-19) (Versión abreviada)

Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Si por el delito de uno solo la muerte inauguró su reinado a través de uno solo, con cuánta más razón los que reciben a raudales el don gratuito de la justificación reinarán en la vida gracias a uno solo, Jesucristo. En resumen, lo mismo que por un solo delito resultó condena para todos, así también por un acto de justicia resultó justificación y vida para todos. Pues, así como por la desobediencia de un solo hombre, todos fueron constituidos pecadores, así también por la obediencia de uno solo, todos serán constituidos justos.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 4,1-11)

En aquel tiempo, Jesús fue llevado al desierto por el Espíritu para ser tentado por el diablo. Y después de ayunar cuarenta días con sus cuarenta noches, al fin sintió hambre. El tentador se le acercó y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, di que estas piedras se conviertan en panes». Pero él contestó: «Está escrito: "No solo de pan vive el hombre, sino de toda palabra que sale de la boca de Dios"». Entonces el diablo lo llevó a la ciudad santa, lo puso en el alero del templo y le dijo: «Si eres Hijo de Dios, tírate abajo, porque está escrito: "Ha dado órdenes a sus ángeles acerca de ti y te sostendrán en sus manos, para que tu pie no tropiece con las piedras"». Jesús le dijo: «También está escrito: "No tentarás al Señor, tu Dios"». De nuevo el diablo lo llevó a un monte altísimo y le mostró los reinos del mundo y su gloria, y le dijo: «Todo esto te daré, si te postras y me adoras». Entonces le dijo Jesús: «Vete, Satanás, porque está escrito: "Al Señor, tu Dios, adorarás y a él solo darás culto"». Entonces lo dejó el diablo, y he aquí que se acercaron los ángeles y lo servían.